

ת"פ 57995/07/20 - מדינת ישראל נגד איתי פינטו - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

24 ינואר 2022

ת"פ 57995-07-20 מדינת ישראל נ' פינטו
ת"פ 63156-12-20 מדינת ישראל נ' פינטו
בפני כב' סגנית הנשיא נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל

ע"י באי כח עו"ד ליטל נאווי ומר אלעד אפק, מתמחה - נוכחים
נגד

איתי פינטו - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד דן גרובס - נוכח

המאשימה

הנאשם

מזר דין

רקע עובדתי

א.

1. על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, המתלון (שהינו קטין), הועסק אצל הנאשם עובר לאירוע המתואר בכתב האישום במסעדת "השיפודיה" באזור התעשייה בשדרות.
2. ביום 17.02.2020, בסמוך לשעה 02:00, התפטר המתלון מעבודתו באמצעות מסרון שהוא שלח לנאשם, ובעקבות כך החלה להתנהל בין השניים שיחה שנעשתה באמצעות מיסרונים ושנמשכה בפרק הזמן שבין ה- 17.02.2020 ל- 19.02.2020.
3. בתגובה להודעת המתלון, איים הנאשם על המתלון בהודעות ששלח לו כמפורט להלן: **"אתה מת"; "תקשיב אמרתי לך אין לי עובדים היום בגינון אתה תבוא היום לעבוד תסיים לעבוד ת'שבוע ותעזדין אירכך"; "אמרתי לך תסיים ת'שבוע הזה אין לי עובדים מה לא מובן"; "אני אומר לך אל תשחק; משחקים היום אני רומה ליראות"; "שמה טוב אני לא צוחק איתך ואל תנסה אותי היום אין לי עובדים אתה תגיע היום לכבודה" (הטעויות הינן במקור).**
4. המתלון ביקש מן הנאשם שיפסיק לפנות אליו ואם יש לו מה לומר, שיפנה לאביו. בתגובה לכך השיב הנאשם למתלון: **"אין לי מה לדבר עם אבא שלך מה אני יגיד לו שיש לו ילד שקרן מהמר מה אני יגיד לו. למה אתה לא עונה לטלפון. תקשיב בוא אני יגיד לך ככה, אתה לא תגיע, אתה תשלם ביוקר וזהו" (הטעויות הינן במקור).**
5. בזמן שהמתלון המשיך לבקש מהנאשם לדבר עם אביו, כתב לו הנאשם: **"בסדר רק שתיגע שאצה מת. איפו שתיהיה אתה מת. חסמתה אותי בוצאפ חחחח יפה שמה אל..."; "יבוגד מחרתה ת'כבוד שלך על 5 שקל יסמרטוט. שיבואו להרביץ לך לך לדוקטור שניצל. תקשיב טוב אם אני יודע שדיברת אם משהו על המסעדה אתה גמור"; "ישוטר אחד אל תהיה ברדיוס של קילומטר מהכיף כף הבנתה"; "מה אתה הולך למשטרה תתביש אני לא"; "אתה תיפול לי ביד אל תידאג"; "אני יזיין אותך בטחת ימלישין"; "איפו שתיפול לי ביד אתה מת"; "ליד אנשים ליד החברה שלך איפו שתהיה ילד סמוי אתה עתיד להתפוצץ סמוי" (הטעויות הינן במקור).**
6. בהמשך לכך, המתלון השיב לנאשם: **"מה בגלל שאני לא בא לעבוד אצלך", והנאשם בתגובה לדברים אלו השיב למתלון: "תיזהר להגיד לי שלום ברחוב יבוגד מסריח".**

7. בהמשך למתואר לעיל, ביום 19.02.2020, בסמוך לשעה 15:00, בסמוך לתחנת הדלק "yellow" בשדרות, פגש הנאשם במתלון. באותן נסיבות, תקף הנאשם את המתלון בכך שמשך בחולצתו בשתי ידיו, בעט בו והפיל אותו לרצפה, ובהמשך לכך הכה הנאשם את המתלון באמצעות סטירות בפניו.
8. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **איומים ותקיפה סתם**, לפי סעיפים 192 ו-379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
9. בנוסף לאמור, הנאשם צירף תיק נוסף - ת"פ 63156-12-20 (להלן: "**התיק המצורף**"), במסגרתו הלה הודה והורשע בעבירת **גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.
10. על פי המתואר בעובדות כתב האישום המצורף, ביום 09.06.2020, בסמוך לשעה 15:00, נכנס הנאשם אל סניף תחנת הדלק "תפוז" הממוקם במתחם מול 7 בשדרות.
11. בנסיבות אלו, ניגש הנאשם אל הדלפק, ונטל שתי אוזניות בלוטוס ממדף המצוי בסמוך לדלפק המכירה, הכניסם אל מתחת לבגדיו מבלי לשלם עליהם, ויצא מהחנות.
12. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי כל צד יטען לעונש כראות עיניו.
13. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 23.01.2022, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.**

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

14. המאשימה פירטה את מעשיו של הנאשם, עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו ועל הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם, וביקשה לראות במעשיו של הנאשם שני אירועים נפרדים. בהמשך לכך נטען, כי יש מקום לקבוע מתחם ענישה הולם בעבירות האיומים והתקיפה הנע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-18 חודשים מאסר בפועל, ומתחם שונה ונפרד בעבירת הגניבה הנע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשים מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות. בסופו של יום, נוכח הודאתו של הנאשם בעבירות מחד גיסא, ועברו הפלילי מאידך גיסא, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש כולל אחד בדמות 9 חודשים מאסר בפועל וכן ענישה נילוות. מנגד, בא כוח הנאשם טען כי יש להתחשב בהקשר הרחב של מעשיו של הנאשם, שנבעו מהמצוקה אליה הוא נקלע כתוצאה מהתפטרותו של המתלון וכי מעשים אלו מצויים ברף חומרה שהינו נמוך. כמו כן, הסנגור ביקש להתחשב בכך שהנאשם השיב את הכסף לחנות בגין שתי אוזניות הבלוטוס אותן הוא נטל ממנה. מכל האמור ביקשה ההגנה לקבוע כי על מתחם הענישה לנוע החל ממאסר מותנה בגין שני האירועים. בכל הנוגע לעונש בתוך המתחם ביקש ב"כ הנאשם להתחשב בעברו הפלילי הישן והבלתי מכביד של הנאשם; בנסיבותיו האישיות; ובכך שהנאשם הודה והביע חרטה על מעשיו. מתוך כל האמור עתרה ההגנה לענישה בדמות מאסר מותנה ופיצוי למתלון.
15. הנאשם, אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הביע חרטה על מעשיו; שיתף כי מאז האירועים מושאי האישומים הוא מצוי בקשר טוב עם המתלון; כי הוא השיב לחנות את הכספים בגין אוזניות הבלוטוס שהוא נטל ממנה; וביקש מבית המשפט שיתחשב בו לעניין העונש בשל נסיבותיו האישיות.

דין והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

17. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
18. ויוער, כי משהחלתי על המקרה שלפניי את "מבחן הקשר ההדוק" ואת יתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ'**

- מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 29.06.2015), מצאתי כי בגין כל כתב אישום יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד. למסקנה זו הגעתי, בשים לב לעובדה כי המעשים בוצעו במקומות שונים זה מזה, כאשר מפריד ביניהם פרק זמן ארוך של כמה חודשים ולאור כך שמדובר במתלוננים שונים, כאשר מעשי העבירה מובחנים ונבדלים זה מזה.
19. לגופו של עניין ייאמר, כי בעצם ביצוע עבירת **התקיפה**, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על **הערכים החברתיים המוגנים** שעניינם שמירה על תחושת הביטחון, קניינו, שלמות הגוף והכבוד, שלווה נפשו וחופש פעולתו של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים תמימים מוצאים עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע. על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן כללי ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השתת עונשים מרתיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
20. בעצם ביצוע עבירת **האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ראו והשוו לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)).
21. **בעצם ביצוע עבירת הגניבה**, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם הגנה על קניינו ועל תחושת הביטחון של הפרט.
22. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות השונות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם וטיבם של מעשי האיום שהושמעו מפיו כלפי המתלונן, סבורתי כי **הפגיעה בערכים המוגנים** הינה ממשית.
23. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** מושא ת"פ **57995-07-20**, הרי וכידוע, **עבירת התקיפה** שבה הורשע הנאשם יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות וברי כי אין דין דחיפה כדין מהלומת אגרוף. בענייננו, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריה של העבירה שבה הורשע הנאשם, שכזכור משך בחולצתו של המתלונן הקטין בשתי ידיו, בעט בו והפילו לרצפה ובהמשך הכה במתלונן באמצעות סטירות בפניו - הרי שמעשיו מצויים ברף שאיננו נמוך כלל ועיקר, תוך שלהתנהגותו האלימה של הנאשם כלפי המתלונן מתווסף מימד של ביזוי והשפלה. בהמשך לאמור, בית המשפט שוקל בנוסף את הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, תוך שמעשיו אלו עלולים היו לגרום למתלונן נזק חמור, וכבר היו דברים מעולם.
24. בנוסף לאלו, יש לשקול את טיבם של **דברי האיום** שהשמיע הנאשם כלפי המתלונן. בעניין זה, לחומרה, נתתי דעתי לכך שהנאשם לא הסתפק בדבר איום אחד, אלא רשם למתלונן באמצעות מסרונים דברי איום רבים, מוחשיים ומטילי אימה לפגיעה קונקרטית בשלמות גופו ובחיו.
25. עוד ולחומרה, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם לא הסתפק באיום מילולי גרידא אלא שמעשי האיומים, לוו על ידו בהמשך במעשי אלימות פיזית שבוצעו מצדו כלפי המתלונן. מסיטואציה כזו ניתן להסיק, כי היה נדמה בעיניו של המתלונן שהאיומים שהושמעו כלפיו על ידי הנאשם אינם מן השפה אל החוץ, אלא איומים שאכן עומדים להתגשם בכל רגע. מנגד, נתתי דעתי לעובדה שמכתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם לא הלך בכוונת מכוון לבצע את זממו במתלונן, אלא פגש בו באקראי או אז החליט להפליא בו את מכותיו. הנה כי כן, ועל אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. כמו כן, אל לנו לשכוח כי בענייננו הנאשם הורשע בצבר של עבירות כאשר לא ניתן לומר כי המדובר במעידה חד פעמית שלו.

26. כמו כן, ועל אף שהמאשימה בחרה להאשים את הנאשם **בעבירת איומים אחת**, הרי שמעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם איים על המתלונן בכמה הזדמנויות שונות, איומים שנשלחו למתלונן במסרונים ושנמשכו בפרק זמן של כמה ימים. בנסיבות אלו, וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם, שכן יש לזכור כי מאז חקיקתו של **חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]**, **התשמ"ב-1982**, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו (ראו לעניין זה, רע"פ **5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 594 (2006); רע"פ **2581/14 אסף יקותיאל נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 12.02.2015); ע"פ **1997/13 פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 29.08.2013)). משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות יהיו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.
27. עוד יצוין, כי לא ניתן להקל ראש במידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה, ובית המשפט רואה בחומרה יתרה את העובדה כי את העבירות ביצע הנאשם כלפי **מתלונן שהינו קטין**, דבר המשווה למעשיו של הנאשם נופך חומרה נוסף. עם זאת ולקולה, נתתי דעתי לעובדה שמעובדות כתב האישום המתוקן לא עולה כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלונן נזק מוחשי.
28. ויוער, כי לא מצאתי לתת משקל של ממש לגרסת הנאשם לסיבות אשר הביאו אותו לביצוע העבירות כפי שהוצגה בשלב הטיעונים לעונש - לפיהן באותה עת משהמתלונן הודיע על התפטרותו וסירב להגיע לעבודה הנאשם היה נתון במצוקת כוח אדם בעסקו, ברי כי אין באלה כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירות החמורות שבוצעו על ידו עת הוא בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאפיקים משפטיים, הלה איים על המתלונן ותקף אותו. למותר לציין כי נסיבות אלו נזקפות לחובתו של הנאשם ואף מציירות תמונה מטרידה מאוד המדמה התנהלות בריזית וברוטאלית ביחסו של הנאשם כלפי המתלונן.
29. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** בתיק המצורף מושא **ת"פ 32353-09-17**, הרי שנתתי דעתי לכך שהנאשם נטל שתי אוזניות בלוטוס ממדף המצוי בסמוך לדלפק המכירה בתחנת הדלק, הכניסם אל מתחת לבגדיו מבלי לשלם עליהם, ויצא מהחנות. אכן, מכתב האישום לא ניתן לאמוד את שווי המדויק של הרכוש הגנוב, אם כי הדעת נותנת כי שוויו אינו רב. עוד יצוין, ומבלי להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, כי העבירה הסתכמה בכך שהנאשם נטל את הרכוש, הסתיר אותו ויצא מהחנות, ללא שבוצעו על ידו עבירות נלוות.
30. ויוער, כי הגם שגרסת הנאשם לפיה, הלה שילם לבסוף לחנות על דבר הגניבה, הנה טענה שאינה מבוססת כדבעי, תוך שהדבר לא אוזכר כלל בכתב האישום שבו הודה הנאשם, ולא הוצגה לפני כל ראייה לכך שהנאשם אכן השיב את הכסף הגנוב לחנות, הרי בשעה שהמאשימה לא חלקה עליה, אתחשב בכך כנסיבה לקולה.
31. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים שבהם דובר בנאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות של **תקיפה סתם ואיומים**, **בדרך כלל**, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם עונשים בדמות מאסר מותנה וברף העליון מאסר בפועל הנע סביב 12 חודשים. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר העונש המוטל על הנאשמים במקרים השונים הינו תלוי חומרת המעשים, אופי האיומים והאלימות שננקטה, הישנות העבירות, וכדומה. להלן מספר גזרי דין אשר יש בהם כדי ללמד על אודות מדיניות הענישה הנוהגת במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בביצוע מעשים דומים לאלו אשר ביצע הנאשם: רע"פ **4815/16 כרמית כחלון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.06.2016); עפ"ג (מחוזי מרכז) **1079-04-14 נגוסה יטוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.06.2014); ע"פ (מחוזי נצ') **47731-04-14 עראזק שתיי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.06.2014); עפ"ג (מחוזי ת"א) **22825-12-20 בללי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2021); ת"פ (שלום ת"א) **40578-09-17 מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 31.03.2019); ת"פ (שלום רמ') **47261-03-16 מדינת ישראל**

משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אלירז פריאנטי (פורסם בנבו, 29.01.2019); ת"פ (שלום ק"ג) 56866-12-13 **מדינת ישראל נ' אליהו סויסה** (פורסם בנבו, 22.04.2018); ת"פ (שלום ק"ג) 51661-12-16 **מדינת ישראל נ' אליונה סרגייב** (פורסם בנבו, 13.09.2018); ת"פ (שלום ראשל"צ) 15424-10-17 **מדינת ישראל שלוחת תביעות מרכז נ' רחל פרחי** (פורסם בנבו, 13.01.2020); ת"פ (שלום ק"ג) 11777-02-20 **מדינת ישראל נ' סמי בוחבוט** (פורסם בנבו, 24.06.2020); ת"פ (שלום ק"ג) 27791-08-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 09.06.2020); ת"פ (שלום ק"ג) 12083-03-19 **מדינת ישראל נ' אנה ז'לזני** (פורסם בנבו, 31.10.2019); ת"פ (שלום קריות) 51934-11-17 **פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' חדזה צוקרם** (פורסם בנבו, 02.12.2019). ת"פ (שלום ק"ש) 2595-08-14 **תביעות צפת נ' שבתאי יוסף אדוט** (פורסם בנבו, 29.11.2017); ת"פ (תל אביב-יפו) 18578-11-11 **מדינת ישראל נ' בנלי רודא** (פורסם בנבו, 16.04.2015).

32. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת** בעבירת **הגניבה** מושא התיק המצורף, הרי שסקירת הפסיקה מלמדת כי **על דרך הכלל** הושתו על הנאשמים השונים עונשים הנעים בין מאסר מותנה ועד לכמה חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ראו בעניין זה למשל, (ת"פ (שלום ראשל"צ) 15424-10-17 **מדינת ישראל שלוחת תביעות מרכז נ' רחל פרחי** (פורסם בנבו, 13.01.2020); ת"פ (שלום ים) 7213-01-17 **מדינת ישראל נ' גירמה אבוהאי** (פורסם בנבו, 01.07.2019); ת"פ (שלום ת"א) 54951-07-17 **מדינת ישראל נ' איגור פיכטירב** (פורסם בנבו, 04.01.2021); ת"פ (שלום נצ') 66064-12-19 **מדינת ישראל נ' אזדהאר ביטאר** (פורסם בנבו, 17.06.2020); ת"פ (שלום נצ') 66064-12-19 **מדינת ישראל נ' אזדהאר ביטאר** (פורסם בנבו, 17.06.2020).

33. ויוער, כי זו הענישה הנוהגת במקרים שבהם לא נלוו לגניבה נסיבות מיוחדות לחומרה. לעומת זאת, מקום שבו דובר במקרים בעלי חומרה מיוחדת - כגון גניבה של רכוש בשווי גבוה או בתחכום ניכר, ביצוע העבירות תוך ניצול יחסים מיוחדים או ביצוע העבירות כלפי אוכלוסיות מיוחדות כמו קשישים או חסרי ישע - כי אז נקבעו, על דרך הכלל, מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות (והושתו עונשים שהושפעו ממאפייניו האישיים של כל נאשם ונאשם). בעניין זה, ראו למשל, ת"פ (שלום קריית גת) 21499-03-15 **מדינת ישראל נ' ישראל אבחסרה**, (פורסם בנבו, 23.05.2016); ות"פ (שלום קריות) 46615-08-15 **מדינת ישראל נ' תאמר עבד אל חלים**, (פורסם בנבו, 10.07.2017).

34. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 05.05.2009)). לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 25.06.2013)).

35. כללם של דברים, לאחר שנתתי את דעתי לעיקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כפי שפורט בהרחבה לעיל, **הרי שבכל הנוגע למתחם העונש ההולם במסגרת ת"פ 32353-09-17**, סבורתי כי קביעת מתחם עונש הולם שתחתיתו במאסר מותנה לא תהלוך את חומרת מעשיו של הנאשם. אשר על כן, **הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות ועד ל-12 חודשים מאסר בפועל. ואילו, בכל הנוגע למתחם העונש ההולם במסגרת התיק המצורף, ת"פ 63156-12-20, הרי שמצאתי**

לקבוע כי מתחם העונש ההולם ינוע בין מאסר מותנה ועד למאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות וענישה נילוות.

גזירת העונש המתאים לנאשם

36. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשם, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40 לחוק העונשין.
37. לקולה, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירות, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, וכי הלה הביע חרטה על מעשיו. בית המשפט אף מוצא להעניק משקל לנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה פורטו על ידי ההגנה בשלב הטיעונים לעונש ובמסגרת זו מביא בחשבון אף את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם אם יושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לפגיעה הכלכלית הטמונה בכך לו ולמשפחתו, ולכך שהלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו.
38. כן נתתי דעתי לעברו הפלילי של הנאשם (2/ת), שהינו בלתי מכביד והכולל הרשעה אחת משנת 2016, בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית שנעברה בשנת 2013, בגינה הושתו על הנאשם עונשים בדמות צו של"צ והתחייבות. כמו כן בית המשפט מביא בחשבון את העובדה כי מאז מעורבותו בתיקיו הנוכחיים לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים וכי הלה עובד בעבודה מסודרת כקבלן משנה בתחום הגינון בשדרות מזה כשנתיים.
39. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, ובכלל זה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לעובדה כי הלה הודה במיוחס לו, התחרט וחסך זמן שיפוטי יקר, ולאחר שהתחשבתי בגילו הצעיר באופן יחסי של הנאשם ובכך שעברו הפלילי הינו בלתי מכביד, מצאתי כי יש מקום להשית על הנאשם עונש כולל אחד בגין שני האירועים מושאי האישומים.
40. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 90 ימים מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 23.01.2022, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום 27.02.2022 אלא אם הממונה יודיעו אחרת. העבודות תבוצענה במטב, בכתובת: ניצן 4 בשדרות.

על הנאשם להתייב לריצוי המאסר במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות במועד הנקוב או בכל מועד אחר שייקבע הממונה על עבודות השירות.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. **מאסר מותנה למשך 3 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות.**

ג. **מאסר מותנה למשך חודש, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון.**

ד. פיצוי בסך 3,000 ₪ לע"ת 6 מת"פ 57995-07-20.

הפיצוי ישולם ב- 3 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.

כל תשלום שייגבה בתיק זה, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בתוך 120 יום מהיום.

ו. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 7,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות או עבירת רכוש מסוג עוון, וזאת לתקופה של שנתיים מהיום.

בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם ומצבו הכלכלי, הנני פוטרת אותו מתשלום אגרת הסנגוריה הציבורית, ככל שזו לא שולמה על ידו.

העתק הפרוטוקול יישלח לסנגוריה הציבורית.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ב שבט תשפ"ב, 24 ינואר 2022, במעמד הצדדים.

הנאשם:

אני מצהיר שלא אעבור כל עבירת אלימות או עבירת רכוש מסוג עוון, וזאת לתקופה של שנתיים מהיום. הובהר לי כי ככל שאעבור כל עבירת אלימות או עבירת רכוש מסוג עוון, במשך שנתיים מהיום יושת עלי סך של 7,000 ₪

החלטה

רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום כ"ב שבט תשפ"ב, 24/01/2022

במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא